

VIETNAM

bestaat nog

SỐNG, CHIẾN ĐẤU, LAO ĐỘNG
THEO GIƯƠNG BẮC

1968-1988

MEDISCH COMITÉ NEDERLAND-VIETNAM

VIETNAM

bestaat nog

Er was eens een periode dat Vietnam dagelijks in de belangstelling stond. De dreunende bombardementen daar tegenover onze spandoeken hier. Het was bepaald geen sprookje, maar de harde realiteit van een mensenlevens vernietigende en geldopslurpende oorlog.

VIETNAM WON! Een overwinning waarbij Vietnam het moet doen met de blijdschap van de onafhankelijkheid. Want het is zo arm, zo hongerig, zo geïsoleerd en zonder perspectief. In 1968 werd Het Medisch Comité Nederland-Vietnam opgericht en begon te helpen. Nu bij het 20-jarig bestaan doet het MCNV dat nog en daarom heeft u dit fotoboekje. Al die duizenden donateurs stuurden en sturen geld. Daarom kon geholpen worden en blijven we helpen, omdat Vietnam nog steeds bestaat. Een fotoboekje blader je door. Af en toe peins je eens even. Gewoon wat dagelijkse beelden van Vietnam. Even terugdenken hoe het was en hoe het had kunnen worden. Vietnam is ver weg, maar ook zo dichtbij. Er wonen gewone mensen die gewoon willen leven, zoals wij allemaal. Maar in Vietnam is dat niet zo eenvoudig. Ook Vietnamezen willen leven met voldoende brood op de plank, met een lach en een traan. Dit is het begin. Wij gaan door met de strijd. Slogans die bijna versleten lijken. Maar dit boekje is noch het begin noch het einde. Vietnam bestaat nog, wil het boekje zeggen. Blijven helpen, omdat Vietnamezen gewoon medemensen zijn.

Oom Ho is overal in Vietnam. Soms als symbool van onafhankelijkheid. Dan weer als beschermer van zijn 'neefjes en nichtjes', de kinderen van Vietnam. Hij geldt als leider om een voorbeeld aan te nemen, 'in de strijd, de studie, het werken en het leven'.

Er is een lange weg gegaan.

Saigon werd Ho Chi Minhstad.

Alles zou anders worden.

Alles werd anders.

Van vroeg tot laat ploeteren, rijstplantjes uitzetten, met de blote voeten in het water.

De ene keer met het grootste gemak, de andere keer moeizaam.

Toch heeft het iets moois.

Land en water betekenen rijst.

Rijst is voedsel. En voedsel is leven.

Oud worden en oud zijn staan in

aanzien in Vietnam.

Oude vrouwen maken hun tanden

zwart om zich te onderscheiden.

Om aan te geven dat ze te

eerbiedigen zijn. En sterfelijk.

De Mekongrivier, in ere hersteld.

De stilte op het water wordt slechts doorbroken door mensen op zoek naar voedsel.

De veerman zet zijn passagiers over.

Je kunt wel foto's blijven maken.

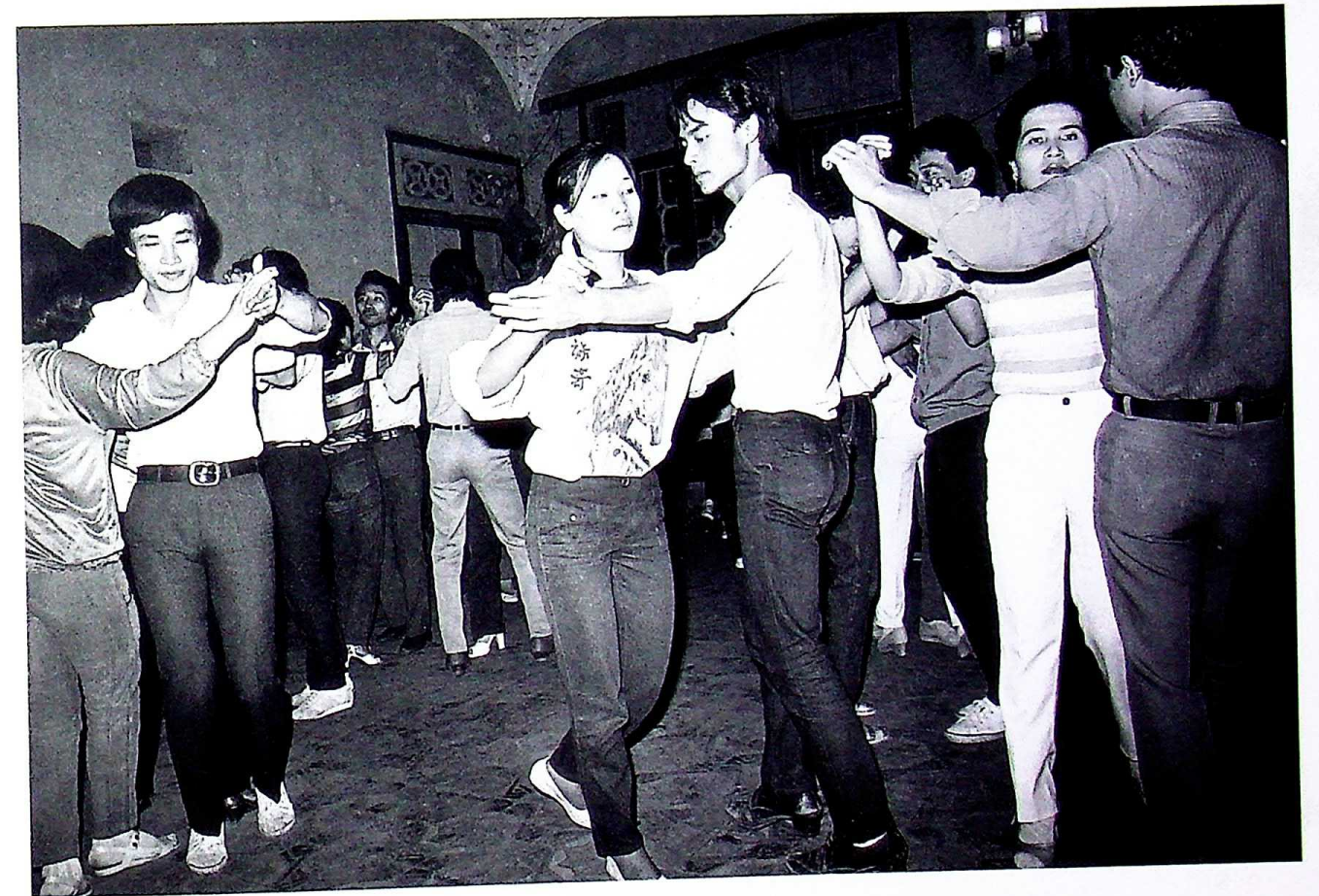
Iedere keer een nieuw accent.

In Hanoi is lang niet plaats voor iedereen in de disco. Een bandje speelt dertiger en vijftiger jaren muziek. Er is thuis goed op het dansen geoefend, kun je zien. De jongens tegen de ene muur, de meisjes tegen de andere. Tussen de nummers limonade.

Om 12 uur gaan de lichten
uit en sta je op straat.
Als je iemand gevonden
hebt ga je misschien
nog even zitten op een
bankje aan het meer.

In Hanoi rijden trams die in Nederland al tientallen jaren in het spoorwagemuseum hadden gestaan.

De stad is vol leven. Boordevol. Het lijkt of iedereen op straat is.

Toevallig zijn we er in terechtgekomen.

Het was een heel hete dag. Een echte

begraafplaats was het niet. Het was

meer een duinlandschap. De kist staat in

de grond. Er gaat zand overheen. Met

verstrakte gezichten wordt geposeerd.

'Misschien', ontwapenend eerlijk vraagt dr. Son Ha het, 'misschien kunnen jullie nog wat extra medicijnen voor de

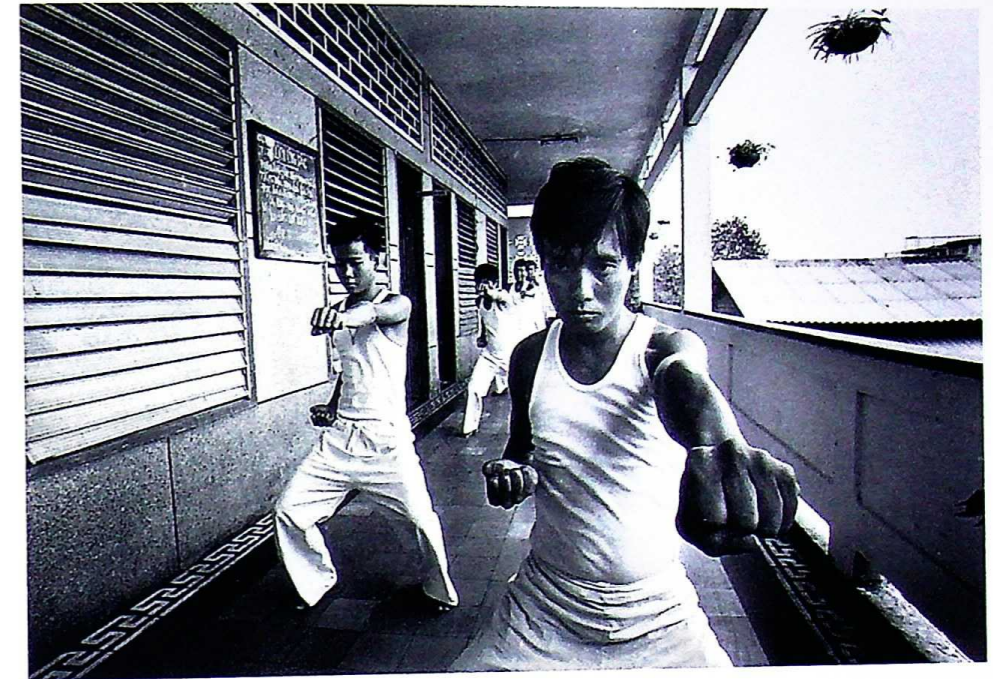
jongsten sturen, hebben jullie nog een budget voor een paar mikroscoopen en objektglaasjes. Die moeten we nú

doormidden snijden. Niet dat het erg is, maar ook al snijden we ze doormidden, dan zijn er nog te weinig'.

**Verplicht afkicken in Vietnam is geen lolletje. Na
het vertrek van de Amerikanen bleven duizenden
verslaafd achter. Geld voor medicijnen is er niet.**

**Iedere dag hard werken,
sporten en een vak leren,
om jezelf te hervinden.**

voor jongens zijn afgenomen. Ze moeten nu eerst allemaal in het leger. En als ze er uit komen hebben ze er niet zoveel zin meer in. Overal zijn grotere

'Er zijn nog enkele boeddhistische opleidingsinstituten', vertelt de monnik. 'De roepingen

en kleinere pagodes. Alleen al in Ho Chi Minh-stad zo'n duizend. De belangstelling onder arme mensen voor het boeddhisme is nog als vanouds. Onder rijkere mensen minder.

Boeddhisme is opgehouden een establishment te zijn waarin je vooruit kunt komen.'

Katholieken behoorden tot de

felste verdedigers van het oude bewind. Na de

beëindiging van de oorlog werden ze een tijd lang gewantrouwd. Nu kunnen

voor de kathedraal in Ho Chi Minh-stad weer bidprentjes verkocht worden. Ook oom Ho ligt ertussen.

'Eén probleem groeit Vietnam bijna boven het hoofd', zegt de plaatselijke

wethouder mevrouw Dang Thi Tam. Er komt een schrift met harde kافت

tevoorschijn. Zij zet haar bril op en leest voor: 'Het gemiddeld aantal kinderen

bedraagt 4,3 per gezin'. 'Een hoog aantal', verzucht ze, 'maar ik zou al die

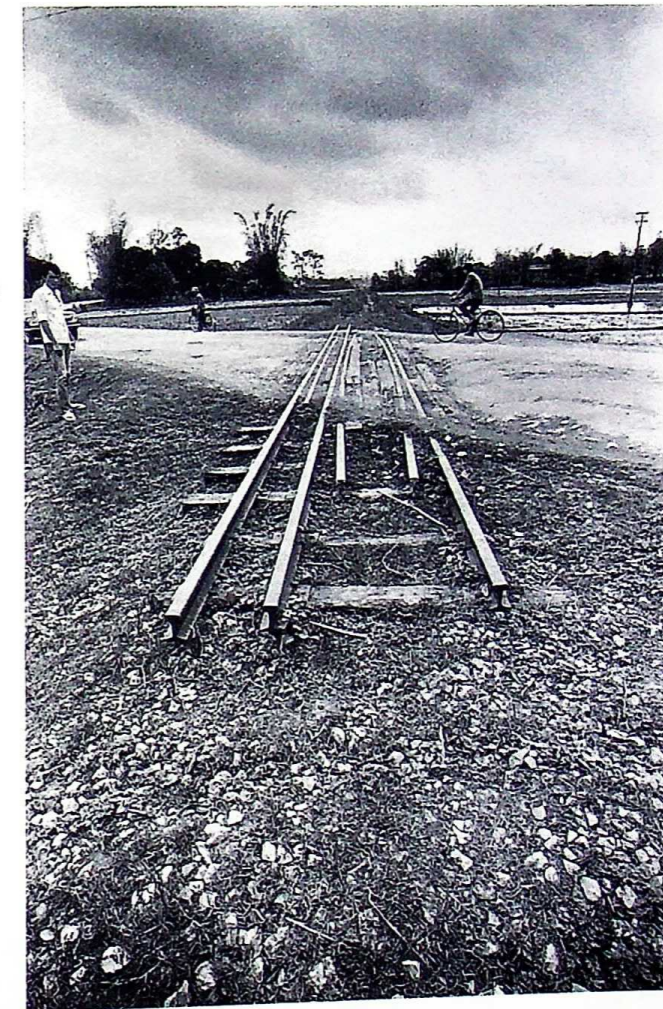
kinderen niet willen missen. Wie zou er voor onze oude dag moeten zorgen?'

De weg loopt nu weer links, dan weer rechts van de spoorlijn. We zijn op zoek naar het einde ervan, voorbij Lang Son, op weg naar China. Daar is het

einde. Je mag er niet fotograferen. Even

verder zie je de chinese radarinstallaties.

Teksten

Antoon Claassen, Maarten van Dullemen, Raymond Feddema,
Henk van der Linden, Francesco Mascini

Fotografie

Vincent Mentzel, n.r.c.

Vormgeving

Taluut-publiciteit, Utrecht

Drukwerk

De Kempen, Hapert

Bindwerk

Koppelman b.v., Utrecht

© 1988 Medisch Comité Nederland-Vietnam

ISBN: 90.70499.02.9

Medisch Comité Nederland-Vietnam

Weteringschans 32

1017 SH Amsterdam

Postbank 1090400

Medisch Comité Nederland-Vietnam

Weteringschans 32

1017 SH Amsterdam

Postbank 1090400

